

PIET (82):

'BESTE VERENIGINGSSCHEIDSRECHTER VAN NEDERLAND'

FLUITEND OP DE GROENE MAT

Piet van Montfort uit Luyksgestel is altijd actief geweest bij voetbalvereniging De Raven. Sinds zijn vijftigste staat hij op het veld als scheidsrechter. Eerst bij de volwassenen, nu bij de jeugd. Vorig jaar verwierf hij de titel 'Beste verenigingsscheidsrechter van Nederland'.

Op zaterdagochtend rond een uur of negen wandelt Piet van Montfort in zijn scheidsrechterstenu – zwarte broek, felgroen shirt, fluit om de nek – vanuit zijn huis naar voetbalvereniging De Raven. Boven zijn hoofd slaat de klok van de veertiende-eeuwse kerktoren. Het is slechts honderd meter; de Kerkstraat door en dan linksaf de gladgeschoren velden op. Piet heeft de maandag ervoor nog persoonlijk zorg gedragen voor de hagelwitte, met de kalkwagen getrokken lijnen. Om de twee weken fluit hij daar een jeugdwedstrijd. De jongens, allemaal 11 à 12 jaar, wachten hem al op. “Ze spelen op een half veld, wat voor mij goed te belopen is”, vertelt Piet. “Langere afstanden lukken me niet meer. Vroeger liep ik de honderd meter in elf seconden, nu loop ik elf meter in honderd seconden. En dan zeggen ze “knap zonder rollator!” Maar meehobbelen gaat prima. Ik vind het fijn om te doen. Die

jochies kennen mij allemaal. Als ik ze in het dorp tegenkom, roepen ze: ‘Hé Piet, kom je nog fluiten?!’”

MILD VOOR DE JEUGD

Als KNVB-scheidsrechter was Piet streng en had hij echt de leiding, maar bij de jeugd pakt hij het lossier aan. “Dat gaat wat meer spelenderwijs. Soms laat ik oogluikend dingen toe. Laatst stond er bijvoorbeeld een harde wind en lukte het de keeper maar niet de bal uit de hand uit te trappen. Een jonge medespeler nam de bal van hem over om het voor hem te doen, maar dat mag natuurlijk niet. Ik legde dat uit en zei dat ik eigenlijk een strafschoep had moeten geven, maar liet het verder maar zo. Bij de groten moet ik dat écht niet doen; dan heb ik een groot probleem.”

GEWONNEN MET 804 STEMMEN

Piet speelde lange tijd zélf bij De Raven. “Toen ik trouwde en hier ging wonen, zocht ik aansluiting met de mensen in Luyksgestel. Zodoende ben ik in 1965 in het tweede elftal van De Raven gaan voetballen”, vertelt hij in zijn ‘mannenhuishouden’, dat een beetje doet denken aan een sportkantine. Nederlandstalige muziek uit de speakers, trofeeën, jeneverkruik en ingelijste oorkondes aan de muur. Midden in de kamer staat op de tegelvloer prominent een klein formaat wedstrijdlijntafel. Daarachter een ouderwets scorebord en een rek met biljartkeus. Piet heeft het zo ingericht toen hij na de dood van zijn vrouw naar dit appartement verhuisde. “18 maart 2015 overleed ze”, zegt hij, en het raakt hem nog steeds. Ze keert op verschillende foto’s in zijn huis terug. Ze maakte niet mee dat hij de beste verenigingsscheidsrechter van 2023 werd. Trots toont hij een zware bokaal van kunstglas, die getuigt van die eretitel. “Ik won de prijs met 804 stemmen. Die heb ik te danken aan een jongen in een rolstoel die ik begeleid met biljarten. Hij heeft veel stemmen voor me verzameld”, vertelt Piet.

'HET HOUDT ME FIT'

floot een jaar of negen de eerste elftallen. Dat deed ik met plezier, al zaten er ook wedstrijden bij die ik liever had overslagen. En dan bedoel ik geschreeuw en gescheld vanaf de kant, omdat ze het niet met me eens waren. Ik heb ook eens een wedstrijd meege maakt tussen twee teams die elkaar niet lagen. Het stond 3-1 en ik liet nog vijf minuten doorspelen. Eén speler kwam in de laatste minuut ten val en kwam niet meer overeind. Zijn been lag helemaal haaks. Ik zag meteen dat het niet goed was: een dubbele beenbreuk. Daar hield ik een beroerd gevoel aan over. Had ik nou maar niet die vijf minuten laten doorspelen, dacht ik. Het is gelukkig uiteindelijk goed afgelopen met die jongen.” Maar hij kijkt ook terug op veel leuke wedstrijden. “Vooral de derby’s vond ik mooi. De Raven tegen Bergeijk. Of De Raven tegen Terlo. Wat ze dan na afloop opdruken is onvoorstelbaar. Dj erbij en een bierwagen om iedereen te voorzien”, grinnikt hij.

MINDER BETROKKENHEID

In het verleden was er altijd veel publiek, tegenwoordig is het al heel bijzonder als er honderd man zijn. Bij de club zijn mensen minder actief. Ze zijn druk met andere dingen. Er is daardoor een tekort aan scheidsrechters. Degenen die het nog doen zijn inmiddels 65 à 70 jaar en worden ouder. Dat maakt de wedstrijdleiding er niet beter op, maar de clubs zijn allang blij dat er iemand is die kan fluiten.” Piet zal dat in ieder geval voorlopig blijven doen. “Het gaat me gelukkig nog goed af. Ik tennis daarnaast drie keer per week, onderhoud de tuin van het Bakkerijmuseum in het dorp en biljart veel. Dat houdt me fit.” Zaterdag zal hij zijn vaste gang naar het veld weer maken. De jongens rekenen op hem. ■

GESCHREEUW VANAF DE KANT

Hij zette zich, naast zijn werk als magazijn-chef bij een metaalfabriek, altijd volop in voor de voetbalvereniging.

“Ik was trainer en voorzitter. Op mijn vijftigste begon ik als KNVB-scheidsrechter. Ik deed een cursus en